

Тѣ си прѣдставяха славната минута, когато ще нанесатъ поражение на вѣковния неприятель и свободата на България ще изгрѣе отъ тѣхното мило Панагюрище . . . .

Първий май 1876 год. бѣше опрѣдѣленъ отъ „Народното Събрание“ въ *Оборище* да се обяви възстанието, на 1-и май щѣше да пукне първата пушка отъ Бенковски въ Панагюрище и Каблешковъ въ Копривщица . . . Но, намѣриха се и тука прѣдатели, които съобщиха всичко на турцитѣ! И възстанието се обяви на 20-и априлъ — 10 дена по-рано . . . .

Ето какъ описва началото на възстанието единъ очевидецъ:

„Бѣхме събрани нѣколко души въ дѣдо Ивановата къща. Рано сутриньта се похлопа на вратата и прѣдъ насъ се яви единъ момъкъ разпѣхтянъ, опрашенъ и цѣлъ облѣнъ въ потъ. Всички извикахме:

— Какво има, какво има? . . .

— Три часа става вече, отъ какъ въ Копривщица гърмятъ пушките! . . .

— Кой е видѣлъ това? . . .

— Ето едно писмо отъ Каблешкова, подписано съ кръвъ . . .

Едри сълзи като дъждъ потекоха отъ очитѣ на всинца; всички въ единъ гласъ извикахме: „бунтъ, на оружје! . . .“

Бенковски прочете писмото съ високъ гласъ, съ което Каблешковъ съобщаваше за измѣната и моли панагюрци и тѣ да възстанатъ, за да ги подкрѣпятъ . . .

Всички почнахме да се прѣгръщаме и цѣлуваме.